

ÁGH ISTVÁN
Micsoda nyári nap!

*Szeszélyes nyár! – az üdülők ellenére
 tört ki a vihar, napokig esett az eső, ma meg
 itt a kánikula, hát akkor gyerünk a Dunára!
 türelmetlen gyülekezetben állunk,
 hogy átvigyen a komp, émelygünk már
 a forróságban, még a bogár is irigyelni való,
 pontosan akkora menedék jut a fű alatt,
 mint a villanydúc árnyékában,
 gyerünk a kompra! a szovjet katonai teherautó,
 és a magyar muraközi-lovas speditőr
 fogat között külföldi kocsik, mivelünk
 szigetelve, s a rakomány süllyedésétől félvén
 jutunk a túlsó partra, izgalmak utáni
 megkönnyebbüléssel nézem a pompás, heverő
 testeket, akik oly öntudattal vetkőztek ki magukból,
 mintha sohase viselkedtek volna másképp,
 csak így a visszanyert alakot nyújtóztatva.*

*Csodálom a kajakozó Faun magabiztos csapásait,
 s ahogy kiköt egy bokorra, s szökkenve pakolgatja
 ki sátrát, s egy óra múlva, a függőlegesre tartott
 horgászbottal kirántja a süllőt a fényen át,
 remek! gondolom, ez az igazi!
 de én, szánalmas nyaraló, ebből is verset írnék,
 bár úszni sem tudok, és a kétséges versekért
 annyi mindent elhanyagoltam, állandóan figyelve,
 mint most a kartempót, cigánykereket, csajozást,
 hogy majd meg tudjam írni a fürdőruhás nőt,
 a folyamat, de leginkább a vízisíző angyali eleganciája
 illetve egész költeményt, ahogy kifeszített lábára
 hajlítja törzsét, láthatatlan kötélén, s a horgász
 komótosan készülődik a strandolóktól távolabb,
 követhetném különben, zsinórt ereszt, horgot vet
 és tűnődik, majd csak rákap a ponty, balin,
 compó, netán a süllő vagy a fél méteres csuka,
 így lesz ő is a versnek megnyugtató fogása,
 akitől idevalósi a víz, s ellenségem hovatovább
 a karsú szép sirály, a fejedelmi halászsas,
 mikor lecsap és elragadja előlem is a zsákmányt,
 hogy soha senkinek ne akadjon horogra,
 mint ez a csodás augusztusi nap.*

(1980/2009)